

Список використаних джерел:

1. Публічна служба. Зарубіжний досвід та пропозиції для України / За заг. ред. Тимощука В.П., Школика А.М. – К.: Конус Ю, 2007. – 735 с.
2. Bundesdisziplinargesetz (BDG) [Електронний ресурс]. – 2001. – Режим доступу до ресурсу: http://europam.eu/data/mechanisms/COI/COI%20Laws/Germany/Germany_Disciplinary%20Law_2001%20amended%202015.pdf.
3. Іван Лопушинський. Публічна служба Німеччини: досвід для України [Електронний ресурс] // Публічне управління: теорія та практика – Режим доступу до ресурсу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/putp/2011-4/doc/2/01.pdf>.
4. Richtlinien für das Disziplinarverfahren [Електронний ресурс]. – 2009. – Режим доступу до ресурсу: <http://www.verwaltungsvorschriften-im-internet.de/pdf/BMF-ZA4-20090819-KF01-A999.pdf>

Гончарук Л.Ю.

кандидат юридичних наук, доцент;

Мудряк М.О.

студентка,

*Національний університет біоресурсів
і природокористування України*

ПРОКУРАТУРА УКРАЇНИ ЯК ПРЕДСТАВНИК ІНТЕРЕСІВ ДЕРЖАВИ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ ПРОЦЕСІ

Історія адміністративного судочинства не є надто тривалою в умовах незалежної України. За цей час значною мірою напрацьовані доктринальні підходи стосовно організації роботи адміністративних судів, сформовано суддівський корпус, визначені ключові особливості типових категорій справ, узагальнюється судова практика.

Водночас варто вказати, що деякі питання недостатньо опрацьовані як з позицій практичної діяльності адміністративних судів, так і з точки зору науково-методичного забезпечення здійснення адміністративного судочинства в Україні. Мова йде перш за все про захист інтересів держави в адміністративному судочинстві.

Кодекс адміністративного судочинства України у рамках глави 5 визначив, що всі учасники адміністративного процесу діляться на дві групи:

- особи, які беруть участь у справі (позивач, відповідач, треті особи, представники позивача та відповідача (в тому числі і прокуратура));
- інші учасники адміністративного процесу (секретар судового засідання, судовий розпорядник, свідок, експерт, спеціаліст, перекладач) [1].

Практика адміністративного, як і інших видів судочинства показує, що нерідко виникають об'єктивні обставини, коли за тими чи іншими причинами сторона у процесі не може представляти сама себе і потребує представництва своїх інтересів з боку інших осіб чи визначених державою органів (посадових осіб). Безумовно частіше необхідність представництва інтересів виникає у фізичних осіб, які за причиною віку, стану здоров'я, належності до певної

соціальної групи тощо, відповідно до норм чинного законодавства, безоплатно забезпечується представником у суді. Основна ідея такого порядку базується на тій обставині, що пересічний громадянин із вищевказаними ознаками потенційно не у змозі повноцінно захищати свої права чи представляти свої інтереси у суді.

Держава має удосконалювати гарантії дотримання та захисту прав людини. Комплекс розв'язуваних у цьому напрямку завдань повинен виглядати наступним чином: підвищення рівня правової культури, насамперед, посадових осіб, різних органів і організацій, до яких змушені звертатися громадяни за отриманням відповідних видів соціально-правової допомоги; відкриття розгалуженої і доступної мережі правозахисних інституцій; прийняття обґрунтованих заходів державного та юридичного впливу до посадових осіб, органів, організацій, громадських об'єднань, які допустили обмеження конституційних прав, свобод та інтересів громадян [2, с. 66].

Найголовнішим представником інтересів держави в адміністративному процесі є прокуратура.

У законодавстві про прокуратуру чітко визначені підстави представництва інтересів громадянина, а саме: неспроможність громадянина через фізичний чи матеріальний стан або з інших причин самостійно захистити свої порушені чи оспорювані права або реалізувати процесуальні повноваження [3]. Водночас, закон не визначає зазначені у ньому критерії «неспроможності», «фізичного та матеріального стану», «інших поважних причин». Аналогічна ситуація виникає і з уведеним поняттям «інтереси держави», оскільки ця категорія також є оціночною, і суб'єктом її оцінки є виключно прокурор. Відтак і виходить, що їх оцінку має визначати прокурор самостійно у кожному конкретному випадку залежно від конкретних обставин. Натомість у законі не вписані критерії, за якими має проводитися така оцінка. Тобто, повністю не врегульованими залишилися питання форми звернення прокурора до суду та вимог до нього, необхідності його розгляду в судовому засіданні або без такого, необхідності виклику зацікавлених осіб та наслідків їхньої неявки, строків розгляду звернення, форми судового рішення, можливості та порядку оскарження тощо [4, с. 304].

Підбиваючи підсумки, слід зазначити, що прокуратура у зв'язку з своїм реформуванням передбачає суттєвих змін інституту представництва прокурором держави в адміністративному процесі. Однак їхній ретельний аналіз свідчить про низку суттєвих недоліків законодавства, які потребують якнайшвидшого усунення. Адже, слід врегулювати процедуру розгляду судами звернень прокурорів для підтвердження наявності підстав для представництва останнім інтересів громадянина або держави. Неврегульованою виявилась і процедура досудового врегулювання спору прокурором.

Насамкінець слід зазначити, що так і не знайшла свого вирішення проблема необхідності встановлення «присічних» та розумних строків для звернення прокурора з позовом до суду, відсутність яких дає змогу заявляти позови через багато років (інколи понад десяти) після виникнення спірних правовідносин. Зазначене перешкоджає утвердженню принципу правової визначеності, який, в свою чергу, обов'язково повинен бути дотриманий.

Список використаних джерел:

1. Кодекс адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2005. – №№ 35–37. – ст. 446.
2. Сальников В. П. Гарантии конституционных прав и свобод граждан России как механизм их социально-правовой защиты / В. П. Сальников // Права человека в России и правозащитная деятельность государства. Сборник материалов Всероссийской научно-практической конференции, 12 мая 2003 г. / Под ред. д.ю.н. В. Н. Лопатина. – СПб.: Издательство «Юридический центр Пресс», 2003. – С. 62–66.
3. Закон України «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 39. [Електронний ресурс] / Законодавство України. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1697-18/page7>
4. Озерський І. В. Наукові засади організаційно-правового та психологічного забезпечення діяльності органів прокуратури: Монографія / І. В. Озерський. – Полтава: Вид-во «Полтавський літератор», 2010. – 488 с.

Довгенко А.О.

студентка,

Полтавський юридичний інститут

Національного юридичного університету

імені Ярослава Мудрого

ПРАВОВИЙ СТАТУС СЛУЖБОВЦІВ ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ ТА ЇХ АПАРАТУ

Державна служба вважається ключовим елементом державного управління, від ефективного функціонування якої залежить розвиток країни. Правовий статус державного службовця відіграє ключову роль в правовому інституті державної служби, тому що елементи покликані якраз виконувати обслуговуючу функцію державної служби в цілому, і, саме державних службовців. Інші елементи правового інституту державної служби ставлять, конкретизують правовий статус державного службовця і дають можливість в більшій мірі втілити в життя його потенціал і суть.

Питанню стосовно правового статусу державних службовців досить важливе та досліджувалось такими вченими та фахівцями, як А. Решетнік, У. Ляхович, О. Литвина, А. Рачинського, В. Богуцький, Ю. Битяк та інші.

Головним поняттям у системі державної служби є саме поняття «державний службовець». Відповідно до ч. 2 ст. 3У «Про державну службу» державний службовець – це громадянин України, який займає посаду державної служби в органі державної влади, іншому державному органі, його апараті, одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з виконанням завдань і функцій такого державного органу, а також дотримується принципів державної служби [1].

Саме зміст державно-службових правовідносин визначає правовий статус державної служби. Він визначається Конституцією України та Законом України «Про державну службу».